

PODIA HAVER ESTAT

Un conte de l'edat mitjana

Jordi Matilló

Només una brisa lleugera que arriba del mar fa aixecar cavallets blancs damunt les onades. Malgrat que encara estem al mes de març el garbí s'ocupa de suavitzar l'ambient. L'hivern sembla que s'allunya. A la platja, damunt d'un petit turó de sorra aixecat per l'últim temporal, una figura mira mar enllà. El vent li fa ballar la seva capa de color blanc, però ell no es mou. Té la vista perduda en l'horitzó.

En Guillem de Cardona mira la costa mentre s'acaricia la barba i deixa volar els pensaments en fets i llocs llunyans. Vesteix la roba de la seva Orde i es cobreix amb una capa blanca on hi ha una creu vermella sobre l'espatlla. Al cinturó porta l'espasa i es protegeix el cap amb un casc lluent que brilla sota el sol.

Per uns instants la memòria li fa recordar tots els fets en els que va participar a Terra Santa juntament amb els seus germans templers. Un sentiment de nostàlgia s'apodera d'ell i els records viscuts li fan caure unes llàgrimes dels ulls.

Nascut a Granyena, en terres de Lleida, mai no hagués pogut pensar que la seva vida acabaria tan lligada a la mar i que hagués hagut de creuar tantes vegades aquest Mediterrani que ara contempla.

Sense deixar el seu turó, mira com trenquen les onades i pensa que més enllà de l'aigua està la terra on ha vist lluitar i morir els seus germans, per alliberar i guardar els llocs on Jesús va viure i va donar la seva vida per salvar els homes. Jerusalem, Acre, Trípoli. Són noms que té gravats dins el seu cor, i on encara hi ha molts dels seus companys protegint els llocs sants i vessant la seva sang a mans dels sarraïns infidels.

Però sap molt bé que és una lluita perduda. El destí no es pot canviar i els cristians acabaran sent expulsats de Terra Santa i abandonats de la mà de Déu a causa de la seva maldat. Les creuades, que havien de ser una lluita justa per retrobar l'home amb Déu i lliurar Terra Santa dels infidels, han

acabat en una batalla entre germans, i una disputa pel poder entre els Senyors arribats de tots els petits regnes d'Europa.

Fins i tot el Papa ha consentit barbaritats que foren inimaginables per tal d'imposar el seu poder temporal.

En Guillem reflexiona en tots els fets que ha vist al llarg de la seva llarga estada a Terra Santa i pensa en com de diferent s'ho imaginava tot plegat, quan ja fa molts anys encara havia d' ingressar a l'Orde. Fins i tot, quan va ser anomenat Mestre Major de Catalunya i Aragó, les notícies que alguns germans vinguts de Jerusalem li donaren, no li permeteren fer-se una idea que la lluita contra els sarraïns portaria els creuats tan lluny de Déu.

Ara, l'Orde del Temple, la mateixa que fou fundada per nou valents cavallers després de la primera creuada i que es va dir l'Orde dels Pobres Cavallers de Crist, coneguts com els templers, es preparava per a nous temps i ell, en Guillem de Cardona, ha de complir una important missió. Per això es troba en aquella solitària platja al nord de la ciutat de Barcelona, lluny de mirades indiscretes.

Un moviment del seu cavall el fa tornar a la realitat. L'animal, un pura sang àrab de color blanc i de molt bella estampa, va ser el regal que li va fer un califa abans de deixar les fines sorres del desert de Síria, quan va haver de tornar a la seva terra per tal de complir la delicada missió que el Mestre Major li va encomanar. La bèstia camina al costat del seu amo apartant la sorra i buscant els petits brots d'herba que comencen a sortir, apuntant la propera primavera.

Lentament el cavaller baixa del turó i s'adona de la presència de gent al fons de la platja. Protegint-se els ulls amb la mà mira cap al nord i veu que no està sol.

Preocupat, com si tornés a ser a Orient, repassa la situació buscant una estratègia que permeti que els desconeguts, en el cas de ser enemics, no li impedeixin acomplir la missió.

Ell s'ha avançat tot sol per vigilar el terreny i ara, quan l'expedició és a punt d'arribar, descobreix que a la platja hi ha estranys. I això el trasbalsa perquè ha deixat a la seva companyia escortant una colla de carros que, portant un dels més preuats tresors de la cristiandat, s'apropa des de l'interior per ser embarcat rumb a les llunyanes illes del nord. Ja fa dies que varen iniciar el seu viatge des de la terra dels Càtars, més enllà dels Pirineus, portant amb ells la càrrega que uns valents varen treure del Castell de Montsegur, tot burlant el setge de les tropes reials. Ho varen fer dos mesos abans que els soldats agafessin la fortalesa i cremessin els seus habitants per heretges, seguint el ritual purificador del foc que la Santa Inquisició, tant ha posat a l'ordre del dia. Ara aquests tresors viatgen cap a la platja on es troba en Guillem, protegits per una trentena de templers escollits d'entre els millors.

Mentre mira les figures, en Guillem s'apropa al seu cavall, i agafant-li el morrió el fa caminar al seu costat en direcció a les persones estranyes de la platja.

Com si també l'hagués vist, en aquell moment una figura comença a caminar cap a ell. En Guillem posa la seva mà damunt el pom de l'espasa i al notar la fredor del ferro sent que li torna la tranquil·litat.

Per tenir avantatge sobre el seu oponent, munta a cavall i s'ajusta el casc. El nou vingut continua avançant cap a ell tot sol. En Guillem mira darrera d'ell i veu que no hi ha ningú.